

**Záhonyi András (Budapest):
Véletlen – vagy a sors³⁶ keze?
Egy mérnök szokatlan útja a ZMTE-hez**

*Az is honfoglalás, amikor elfoglaljuk mások agyát.
Gál Elemér*

Kapcsolatom a magyar őstörténettel a Magyarok Házában indult. A csikszeredai néptáncosok (a Hargita Együttes)³⁷ fellépése kapcsán jutottam el a Magyarok Világszövetsége székházába. A programfüzetet lapozgatva kezdtem el járni a Kádár-rendszer iskoláiban nem – vagy nem úgy – tanított „igaz történelmet” bemutató előadásokra.

Egy Trianonról szóló pályázatra benevezve jutalomként kaptam egy példányt a Tarih-i Üngürüsből és Götz László „Keleten kél a nap” c. könyvéből. E két mű indított el azon a hosszú úton, ami elvezetett az őstörténetkutatás és a nyelvészet mélyrétegeinek tanulmányozásáig, újragondolásáig.

Egy másik „véletlen” is segített ebben. Moldvába járó rovástanár ismerősemtől szereztem tudomást a Miskolci Magánegyetem működéséről.

Megtetszett, s nemzeti szemléletű újságírást, majd magyarságtudományt és orientaliztikát kezdtem tanulni a *Miskolci Bölcsész Egyesület*ben. Az órákon külön-külön tanultunk a nyelvészetről (sumer nyelv, Czuczor és Fogarasi gyöknyelvészete, Kiss Dénes irodalmi példái – Czeglédi Katalin „száraz” hangátmenetei pedig a hivatalos akadémiai módszertant alkalmazva vezettek el a finnugor őstörténettől eltérő, magyar-központú nyelvészeti eredményekre), az őstörténet-

³⁶ A címben szívemből az „Isten keze” utalást használtam volna. Szerénységből – és hogy az ateistákat, materialistákat, pozitivistákat, liberálisokat, internacionalistákat, álmagyar tudósokat, művészeket, politikusokat stb. el ne riasszuk – inkább a „sors” használata mellett döntöttem. Nem szeretném ugyanis megfosztani őket attól az élménytől és felismeréstől, amihez emlékezéseink, üzeneteink, következtetéseink révén juthatnak. Az új meglátások, a hatalom vezérelte tudományosság torzításainak leleplezése, az őszinte „tükörtartás” stb. ugyanis az ő megvilágosodásukat, erkölcsi fejlődésüket (is) szolgálja. *A tények azonban makacs dolgok* c. könyvem – melyről előadást is tarthattam 2015-ben a ZMTE budapesti kerekasztalánál, az Arany János utca 10-ben – sok példát hoz a kutatók „bakijaira”. László Gyula, Götz László, Makkay János, Mandics György, László Gyula, Baráth Tibor, Paál Zoltán, Varga Csaba műveit, gondolatait felhasználva és idézve próbál irányt mutatni. Célunk, hogy az elerkölcstelelített és hiteltelenné vált nyugati típusú tudomány újból az igazat keresse, és a rend helyreállításával a politikai megbízottak, szándékosan torzítók, „elméleti nemzetárulók” végre kerüljenek ki a magyar tudomány és művészet irányításából.

³⁷ Szorosabb kapcsolatom a magyar néptáncsal is egy *véletlen*nek köszönhető. A Kassa környéki Somodi Művelődési Táborában az *Új Nemzedék* táncpróbái és a pozsonyi *Szóttas* és a később hivatásossá vált *Iffjú Szívek* (így, a vers szerinti rövid i-vel) fellépése csinált kedvet a táncházba járáshoz, majd az egyetemi táncsoportok próbáinak látogatásához. Az erdélyi tánc táborokban ismertem meg a profi erdélyi néptáncgyütteseket – köztük a Hargitát, amely néptáncsoport előadásairól több sikeres újságcikket is írhattam.

ról (benn a régészetről Bakay Kornél és Költő László előadásain – az utóbbinál még régészeti gyakorlaton is részt vehettünk), a művészettörténetéről (Pap Gábor és tanítványai, valamint Végvári Lajos óráin), irodalomról és esztétikáról (Szabó Árpádnak, Losonci Miklósnak és Hegedűs Lórántnak köszönhetően), magyar mitológiáról és mesékről (Gyárfás Ágnesről), a görög istenvilágról és a szanszkrit nyelvről (Töttössy Csabától), a kínai nyelvről (Ecsedy Ildikótól).

Mint mérnök a művészi szárnyalás, a fantáziadús megérzések mellett fontosnak tartom az **átfogó összefoglalásokat, táblázatos áttekintéseket** is. Dudás Rudolfal és Badiny Jós Ferencsel csak a nyári miskolci Őstörténeti Fórumokon találkozhattam. Dudás Rudi bácsi a ZMTE tagja is volt – így került látókörömbe a két országban is működő Egyesület.

2001-ben jutottam el először a ZMTE Magyar Őstörténeti Találkozójára. Szentendrén vettem meg többek között Nagy Gyula kötetét (címe: [Az elloptott magyar őstörténet](#)). Meglepett a mű rendszerezettsége, széleskörű áttekintése.

A ZMTE kiadványaiban meglepetéssel olvastam Zachar József széleskörű hadtörténeti és történelmi elemzéseit, Csihák György bátor érveléseit (Szent Koronánkról, a penszéki /Pinsec-i/ gerendafeliratról), Darai Lajos átfogó kitekintéseit és forráskritikáját, Dudás Rudolf szkíta (sumer) szófejtés-gyűjteményét, Mesterházy Zsolt tanulmányát a ragozó nyelvű népek őshazájáról, a Kárpát-medencei bevándorlásokról, Kiszely István gondolatait őstörténetünkről, Cey-Bert Gyula meglátásait a magyar ősvallásról, Barabási László írásait a széke-lyekről, Timaru-Kast Sándor érveléseit a keltákról és a magyarokról, valamint Cser Ferenc Gyökerek c. könyvéről. (Forrai Sándor gondolatait a székely-magyar rovásírásról és Érdy Miklós Euráziát átfogó lelet-összehasonlításait – diadémok, üstök – már máshonnan is ismertem.)

Megtiszteltetés volt számomra, hogy a ZMTE [17. Magyar Őstörténeti Találkozóján](#) (2003-ban) már mint előadó vehettem részt. A budapesti rendezvény egyik különlegessége volt Dudás Rudolf szkíta nyelvtanfolyama. Emellett rendszeres szemléletű megközelítésben hallhattam előadásokat az őstörténeti szenzációkról, a magyar nép és nyelv eredetéről, Varga Csaba ABC-modelljéről (az azóta elhunyt filmrendező és matematikatanár később egyik könyvem, *A tatárlakai csillagóra* kiadója lett) és az Arvisuráról.

Nagy elismerést jelent számomra, hogy a ZMTE 2004-ben tagjai közé fogadott.

A ZMTE-ben meglévő egészséges vitalégekörnek köszönhetem, hogy felkészült szakemberek előtt beszélhettük át a bölcsészek közt szokatlan „mérnöki megközelítéseimet”³⁸ is. Ennek a lehetőségnek a révén a korunk paradigmájába még bele nem illő modellek, megközelítések remélhetőleg nagyobb nyilvánosságot kaphatnak majd.

³⁸ (Magyar) Megszentelt Korona; Nagyszentmiklósi Kincs; Tatárlakai korong; Penszéki gerendafelirat; Szigetszentmiklósi agyagtáblák; sumer és akkád agyagtáblák, pecséthengerek feliratai, rovás emlékeink.

A Miskolci BE keretében is beindult ilyen jellegű műhelymunka (team-munka), azonban a hallgatók létszámának fokozatos csökkenése miatt a tanári kar és az óraadók létszáma is csökkent, így a műhely budapesti tagjai már nem tudták vállalni a hetenkénti utazást Miskolcra. Az évenkénti tanári értekezletekre pedig csak azzal a feltétellel vállalta a részvételt a tanári kar több meghatározó (bölcész) egyénisége, hogy „nem lehet majd hozzászólni”. Bölcész és művész körökben már ez is nagy eredménynek számított, hiszen az egyes szakterületek „egymást vetélytársnak tekintő” szakemberei, illetve az átfedő tudományágak művelői között nem szokás, hogy beülve a másik előadására meghallgassák egymás legújabb eredményeit, következtetéseit.

Emiatt tartjuk kiemelkedő jelentőségűnek *a ZMTE történelmi és írástörténeti szakcsoportjainak* beindulását!

Kutatásaim során néhány keserű tapasztalattal is gazdagodtam. A nemzeti oldalon „nyilvántartott” egyik bölcész professzor például azzal utasította el sumer felirat-elemzéseimet és a figyelmet a pontatlanságokra (jeltévesztésekre, anakronizmusra) felhívó vázlataimat, hogy úgymond: „mi nem így szoktuk”. Egyik (sumerológiával is foglalkozó) kollégája új rendszerű sumer–akkád–magyar szó- és jeltáram ötletéről és Dudás Rudolf szótárfordításairól (ő többek között Labat francia nyelvű epigráfiai kézikönyvét fordította le magyarra) úgy vélekedett, hogy „nincs szükség Labat és Deimel szótárainak magyarra fordítására, hiszen a velük foglalkozó néhány kutató úgyis beszél idegen nyelveket”. Azt a kérdést pedig, hogy miért kell minden sumer képjel esetében végiglapozni a teljes Labat-szótárt, egyszerűen szemtelenségnek, provokációnak vette.

Bizony nagyon meglepődtem a bölcészek túlzott dogma- és tekintélytisztelén és a mérnökökétől eltérő hozzáállásán. Viszonyuk a hibákhoz és a kritikához számomra igen furcsa volt. A természettudomány művelője általában beismeri a hibát, majd javítja – a bölcész (és a politikus) inkább „elfelejti”, és néhány év múlva előáll egy gyökeresen eltérő értelmezéssel. Nem csoda hát, hogy három év munkájával – „csakazértis!” – elkészítettem az ősi sumer képjelek alapján újrarendezett mezopotámiai szótáramat, mely öt (német és francia nyelvű) szakszótár adatait összesíti táblázatos formában. A csak magyarul tudók részére pedig megadja a szavak, kifejezések fordítását is.

Zachar Józsefnek és Dudás Rudolfnak (no meg a Rovás Alapítvány mérnökeinek) a biztatása is sokat segített, hogy a „meg nem értés” és a szubjektív támadások ellenére végig tudtam vinni az előbbi munkát. A szó- és jeltár könyvben és számítógépes formában (www.sumer.hu) is elkészült. Így már bárki ellenőrizni tudja az eddigi mezopotámiai felirat-értelmezések helyességét, ha rászán egy órát szó- és jeltárunk felépítésének megértésére.

A szótár szakmai bemutatójához Bérczi Szaniszló (a holdközvetek kutatója – a ZMTE tagja) biztosított lehetőséget. Vele egyébként az „analógiára serkentő” magyar nyelv rétegeinek kutatásában működünk együtt. További célunk anyanyelvünk mélyrétegeinek feltárása és az élő nyelvek számítógépes összehasonlító vizsgálata a gyökrendszer (Czuczor és Fogarasi szótára) alapján.

Juhász Zoltán a magyar népzene dallamait vetette össze más kultúrák népdalaival – az ő számítógépes programja képes sok adatot és paramétert úgy kezelni, hogy a csoportok közötti kapcsolat áttekinthető formában, jól ábrázolható (lásd az ún. Kohonen-féle önszervező térképeket). Meglátása szerint a program (kis módosítással) nyelvek összehasonlítására is alkalmas. Ezt a munkát a *ZMTE budakalászi munkacsoportjának* keretei között szeretnénk folytatni.

Az utóbbi évek remek élménye volt, hogy Budakalászon beindult az előbb már említett írástörténeti munkacsoport: a magyar írással és nyelvvel foglalkozó ZMTE-kutatók műhelymunkája. A *Magyar íráások munkacsoport* immár két éve működik. Havonta egyszer találkozunk, amikor is egymás előadásait meghallgatva, majd parázs szakmai vitákat is folytatva segítjük egymást a további kutatásban. Örömmel vettük, hogy Mandics György, a *Róvott múltunk I-III.* szerzője, a leghosszabb magyar rovásemlék, a Somogyi-féle *Rováskrónika* újraértelmezője is bekapcsolódott csoportunk tevékenységi körébe.

Újabb siker, hogy a 2016-os budapesti Báthory-Brassai Konferencián megszervezhettük a ZMTE előadói csoportot (szekciót), melyben a régebbi tagok (Szekeres István, Darai Lajos, Sancz Klára, Bérczi Szaniszló, Záhonyi András) mellett Juhász Zoltán és Mandics György is szót kapott. Ezek az előadások nemsokára külön kötetben is megjelennek – ez képezheti egyik alapját budakalászi írás- és nyelvtörténeti szakcsoportunk további munkájának.

Legszebb élményeim közé tartozik a vajdasági és a felvidéki történelem-tanár-továbbképzés. Egyesületünk, a ZMTE jogosult ilyen határon túli szakképzés tartására. Nemzeti hozzáállásunk, kritikai meglátásaink miatt ugyan éri támadás tevékenységünket, ez azonban jellemzően nem szakmai, hanem inkább személyeskedő jellegű. Az „irigység” feltételezhető oka, hogy kiadványaink eljutnak szinte a világ minden részébe, s internetes oldalunkat (www.zmte.org), világhálós időszakos kiadványunkat és folyóiratunkat ([Acta Historica Hungarica Turiciensia](#) a [Pannon Kultúráközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata](#)) is sokan olvassák.

Végezetül elmesélem egyik „álmomat”: Ha sikerülne szakanyagainkat (első körben azok összefoglalóit) németül és angolul (esetleg oroszul, kínaiul ☺ is) közzétenni, akár Magyarország egyik legjelentősebb történet- és nyelvtudományi központjává válhatnánk, a jól fizetett akadémiai intézetek, egyetemi tanszékek méltó vetélytársaként. Ráadásul úgy, hogy kutatóink ingyen, mindenféle díjazás nélkül tartanak előadásokat és publikálnak, saját költségen járnak a ZMTE tudományos találkozóra, tanácskozásaira (néhány részben támogatott eseménytől és a „rendszer váltás” előtti emigrációs segítségtől eltekintve)!

Öszintén remélem, hogy ez az „álom” nemsokára valósággá³⁹ válik!

³⁹ A cél reményteljes, hiszen a ZMTE tagjai sok nyelvet ismernek. A svájci bejegyzésű Egyesület iratain pl. négy nyelven szerepel a ZMTE megnevezése. Egyesületünk kiemelkedőt nyújt az adminisztrációban és a dokumentálásban is. Ezt az előnyt érdemes lenne pályázatok írására is felhasználni. Mindez vérfrissítést is jelenthetne – azaz a fiatalabb kutatók bevonását a ZMTE további munkájába. Egy tengerparti konferenciahelyszín is bizonyára sokakat vonzana

a ZMTE-be (úgy, mint 1986-ban a spanyolországi Benidorm). Szakanyagaink idegen nyelvekre fordítása nagyon fontos lenne! A fordítói munka segítésére Magyarországon és Svájcban is lehet pályázni. A számítógépes „fordítói robotok” szintén sokat tudnak segíteni az „indoeurópai” nyelvek közötti átjárásban – ilyen esetben csak az ún. nyersfordítás szaklektorálásra van szükség.